aiada, et teistel piddamist olli, ja oige hirm mehhikeste peäle tulli.

Agga et nüüd ühtegi märki ei olnud, kust woiks tunda, kes nende kolmest se kowwa-süddamega Namo olli, siis ütles kohhus: "Kui ei ükski teie seast selle emmanda mees ei tahha olla, siis anname temmale lubba, teise mehhele minnna." Need sannad leidsid kohhe Namut ülles, sest nüüd ta kohhe tunnistas kes ta olli, sepärrast, et ta kartis, muido omma warrandust teisele jämast — langes siis agga põlweli mahha, ja kulutas isse keik ommad süüd. Ja nüüd leigati kohhe temma juuste sisse üks märk. Agga temma emmand ei tahtnud tedda mitte ennam wasto wotta, et ta ni wägga sandiste temmaga elland. Siis ütles kohhus, sedda meie sulle ka mitte ei kela, sest temma on wägga sant innimenne. Agga et sa ilma kohto teädmatta need surnud olled jökke lasnud kanda, selle eest peaksid sa terwe aasta wangis ollema, kui sinna mitte ni kohhe omma meest ollekśid lasnud wal-

ja tombada — se seperib sind kohtoga jälle ärra; agga se totter peab ello aiani sinno kullo peäle kinni sama petud, et mitte muud pahhandust temma lähhi ei sünni.

Kui Namo sedda kulis, nuttis ta halledaste ja ütles: nenda innimenne isse rikkub omma head põlwe! keik olli mul, mis südda ihhaldas, ja siiski ma ellasin issennese ja teiste waewaks — mo tigge südda tahtis ikka weel parremat põlwe sada — ja sedda ütteldes kaddus ta rahwa hulka ärra, ja leiti monne päwa pärrast metsas rippumast. Agga temma pones ollid need sannad, mis ta ühhe pabberi peäle olli kirjotand: "Kui meie südda kurri, sjis tehks Jummal ehk innimessed meile head, ei se ial mõo meie melest, kunni keik meie käest kaub, siis wast tunneme omma sõggedust." Need sannad ollekśid Wilipi peäle piddand hakkama, agga temma lugges neid ja naeratas. Antono lugges neid ka ja temma halle meel olli temma silmist nähha.

Eesti Ma Rahwa Kalender 1812, k 32